

J:lle

LUKA

Nakkaan paahdetut sämpyläpohjat käärepapereiden päälle, ravistan pinosta kolme pahvista pantaa ja pyöräytän ne paikoilleen. Muutama painallus majoneesitykistä ja salaatit perään.

Käännähdän ympäri. Ajoitus on täydellinen: samalla hetkellä parila piippaa ja kansi nousee. Paistorasvan siihenä sekoittuu radiosta soivaan musiikkiin. Viheltelen hiljaa biisin tahtiin.

Poimin pihvit pihteihin yksi kerrallaan ja nostelen ne paikoilleen. Välipohjat, seuraavat pihvit, parilan pyyhkäisy lastalla. Lisää majoneesia ja rehuja, sämpyläkannet. Paketit kiinni muutamalla nopealla taitoksella.

Kaikki sujuu nopeasti ja ajattelematta, rutiinilla. Tämän mä osaan, osaisin vaikka unissani, tässä olen hyvä. Mielessä häilähtää sama ajatus kuin usein ennenkin: kunpa kaikki olisi yhtä selkeää paiston ulkopuolella, elämässä tai edes koulussa.

Kun opotunnilla puhuttiin flow-tilasta, ajattelin paistohuonetta ja sitä, miten kaikki rullaa. Täällä tiedän aina, mitä tapahtuu seuraavaksi, olen samaan aikaan hetkessä kiinni ja askeleen edellä. Mutta ei kai tämä voi olla kenenkään unelma-ammatti? Mutsi pelastaa ihmisiä, hoivaa vähintään, ja Lilistä tulee sata-

varmasti menestyjä. En mä voi jäädä loppuiäksi tänne, Burgerimestaan.

Naputtelen takanäytön ajan tasalle ja tyrkkään valmiit hampurilaiset lämpökaappiin edes vilkkailematta sen yli kassalle. Asiakkaat ovat Vernan huoli. Mun duuni on paistaa burgereita ja tehdä se mahdollisimman nopeasti.

Aluksi mua yritettiin kyllä koulia kassallekin, mutta siitä ei tullut mitään. Unohdin hymyillä ja mulla meni joku hidastusmoodi päälle, kun tunsin asiakkaiden kärsimättömän tuijotuksen selässä kauhoessani ranskalaisia laarista ja napsautellessani kömpelösti muovikansia limsamukien päälle. Sitä paitsi kolikoiden kanssa säätäminen oli stressaavaa, vaikka kassakone hoitikin laskemisen. Koko ajan oli kamala paine päällä, ja menin lukkoon samalla tavalla kuin kokeissa ja esitelmiä pitäessä.

Kassavuorojen lopuksi kosketusnäytön näppäimet vilisivät silmissä. En meinannut millään oppia niiden paikkoja, aina uuden vuoron alussa tuntui kuin olisin nähnyt ruudun ensimmäistä kertaa. Onneksi paistaminen sujui paremmin. Roope sanoi, että olen luonnonlahjakkuus.

Takanäyttö vilkkuu taas: Verna on juuri myynyt kerralla neljä tarjousburgeria. Päivän viimeinen ruuhka on aluillaan. Tai ei ruuhka, pelkkä pieni suma, jonka handlaan helposti.

Heti ekasta paistovuorosta alkaen olen ajatellut tämän pelinä: kun näyttö alkaa kunnolla vilkkua, on vain keskityttävä vähän enemmän. Oikeastaan on hyvä, että asiakkaita riittää. Ei myyntien takia, niistä käärii voitot joku ihan muu, eivätkä ne voisi mua vähempää kiinnostaa. Mutta vuoro kuluu nopeammin silloin, kun on tarpeeksi tekemistä. Paistohuoneen rauhassa edes aikapaine ei saa mua panikoimaan.

Katson kelloa. Se on jo kahtakymmentä vaille. Kun nyt teen

tilausten lisäksi vielä muutaman ekstra lämpökaappiin, voin niiden jälkeen huoletta ruveta siivoamaan. Ei montaa, koska hävikkiä ei saisi tulla, mutta pari. Ja niiden taakse vielä yhden, johon tulee tuplajuustot. Sen jätän hyllyn perälle, vähän muista erilleen.

2

AMANDA

Mila ja Nenne notkuvat jo liukuportaiden juurella. Ojennan käsivarteni halaukseen ja sukellan huumaavan makeaan tuoksupilveen: hajuvettä, vapea, vesimelonipurkkaa.

Me mennään yläkerran kahvilaan ja kasataan tarjottimet täyteen. Mila ja Nenne eivät enää ota edes muodon vuoksi maksukorttejaan esiin kassalla. Ne pitävät itsestään selvänä, että kuitataan laskun, kantavat tarjottimensa nurkkapöytään jo ennen kuin myyjä on ehtinyt lyödä kaiken kassaan.

”Ei vittuu”, Mila ulisee puhelin kädessään, kun pääsen pöydän ääreen.

Nenne kurkkii näyttöä ja nauraa. ”Onkse tosissaan?”

Vilkaisen videota, ja mun vatsanpohjassa pyörähtää ikävästi. Tunnistan hallin väliverhon taitokset ja Sennin vihreän treenipaidan. Siitä on kauan, kun me lakattiin olemasta parhaita kave-reita, kokonainen vuosi, joka tuntuu ikuisuudelta. Silti vieläkin on sellainen olo kuin olisin jotenkin vastuussa sen tekemisistä, kuin se voisi videoillaan edelleen nolata myös mut.

Oikeastaan en kyllä ole ihan varma, mikä cheertanssissa Milan ja Nennen mielestä on niin noloa. Ne eivät tunne koko lajia

eivätkä tajua, miten paljon taitoa ja voimaa liikkeet vaativat. Oli miten oli, on helpointa myötäillä.

”Siis sanokaa että tää on läppä”, Mila vaikertaa mua tuijottaen.

Hörppään kahvia ja yritän näyttää huolettoman huvittuneelta. Joskus tuntuu, että Mila testaa mua dissaamalla just Senniä ja joukkuetta, mutta se taitaa olla vainoharhaista. Milahan dissaa ihan kaikkia.

Kun Nenne on ryystänyt smoothiensa loppuun, se asettelee puhelimen nojalleen lasia vasten ja kaivaa meikkipussinsa esiin.

”Horo”, Mila sanoo, ja Nenne kikattaa laiskasti vanhalle vitseille.

Kahvilassa meikkaaminen on hauskaa siksi, että se ärsyttää ihmisiä: työntekijöitä ja ikkunapöytien eläkeläisiä, varsinkin niitä. Työntekijät eivät sano mitään, koska ne tunnistavat mut, mutta fossiilit ei kunnioita ketään.

”Vain huorat maalaavat itseään julkisesti”, yksi pappa sanoi kerran ohi mennessään, oikein sylkäisi sanat suustaan meidän pöydän kohdalla. Hetken oli hiljaista, me katsottiin toisiamme tyrmistyneinä. Sitten Mila huusi perään: ”Kiinnostaako hinnasto?” Hetkeksi pintaan pulpahtanut häpeä hautautui nauruun. Se näiden seurassa on parasta, Milan varsinkin: mitään ei tarvitse hävetä. Päinvastoin, me saadaan muut häpeämään. Se on asenteesta kiinni, kaikki on omissa käsissä.

Mitä sitten, jos Sennikin joskus osuu tulilinjalle? Se ei enää kuulu mun elämään, ei mulla ole mitään velvollisuutta puolustella sitä ja sen typeriä videoita.

Nenne kampaa ripsiään. Se on imaissut poskensa lommolle ja näyttää siltä kuin yrittäisi pullauttaa silmänsä ulos kuopistaan,

koettaa epätoivoisesti näyttää edes etäisesti samalta kuin filttäreiden läpi. Huomaan että Mila nappaa siitä vaivihkaa kuvan.

Odotan, että Mila näyttäisi kuvaa ja me naurettaisiin sille yhdessä, Nennekin, vaikka tietysti ensin loukkaantuisi. Mutta Mila laskee puhelimen pöydälle ja alkaa puhua perjantaista, bileistä Juben luona. Esitän kiinnostunutta, vaikka tiedän että se on taas sitä samaa: jäbät pelaavat pleikkaa, me selataan puhelimia, arvostellaan tuttuja ja tuntemattomia. Mitä muuta me muka koskaan tehdään? Sysään ajatuksen nopeasti pois.

Entisessä elämässä perjantaisin oli viikon vikat treenit. Niiden jälkeen käytiin ostamassa herkkuja ja katsottiin leffaa, Sennin kanssa tai joskus koko porukalla. Se oli tuttua ja turvallista: joka kerta sama vääntö dippikastikkeen valinnasta, elokuvassa ennalta-arvattava juoni ja pussissa yhtä yllätyksettömät irtokarkit. Silloinkin, kun joskus päädyttiin pelaamaan tyhjällä kokispullolla pullonpyöritystä, tunnustettiin aina samat kädenlämpöiset salaisuudet, puolitotuudet. En kai mä oikeasti sitä kaikkea haluaisi takaisin?

Olen ajatuksissani työntänyt kädet takin taskuihin ja muistan nyt vasta meikit.

”Hei Nenne, mulla on sulle jotain.”

Liu’utan huulipunaa pöydän yli. Nennen silmät syttyy, kun se sieppaa aarteen pöydältä. Tunnen miten Mila hakee mun katsetta. Nenne on aina nolon onnessaan ilmaisesta tavarasta, sen omat rahat ei riitä muualle kuin Temuun. Ehkä se on yksi syy siihen, miksi niin usein pudottelen näitä murusia just Nennelle: Nenne tarvitsee niitä, mua, ja se tuntuu hyvältä.

”Siis tää on tää uutuus!”

”Se sävy ei sovi mulle.”

”Mut mitä, täähän on avaamaton!”

”Iskä sai taas jotain sampleja”, valehtelen nopeasti.

”Mandyn faija on kyllä vähän sellanen sugar daddy”, Mila pistää.

”Pää kiinni. Sä juot sen maksamaa kahvia.”

”No toi nyt vaan alleviivaa mun pointtia. Mut oikeesti, sehän menee just niin että vanhemmat, jotka tekee liikaa töitä, yrittää korvata sen rahalla... Sä oot kyllä niin onnekas.”

”Jep”, Nenne huokaa ja testailee huulipunaa sävyä kämmenselkäänsä. ”Mä tekisin sun kanssa vaihtarit millon tahansa.”

Vältyn vastaamasta, kun viereistä pöytää pyyhkivä tarjoilija huikkaa, että paikka on suljettu. Mila kiroaa, sanoo aikoneensa hakea vielä paninin. Ilme kirkastuu vasta kun ehdotan, että otetaan burgerit alakerrasta.

3

LUKA

Kun Verna lähtee lukitsemaan ovia, napsautan lämpökaapin pois päältä ja nakkaan yhden yli jääneen burgerin bioastiaan. Toisen, sen takimmaisena, sujautan essun taskuun tsekattuani ensin, että Verna on varmasti toisessa päässä salia ja keskittyy veivaamaan alas ristikkoja, joka erottaa ravintolan kauppakeskuksen aulasta. Käyn heittämässä essumytyn ja työlippiksen takahuoneessa odottamaan reppuun.

Olen ehtinyt siistiä parilan, paahtimen ja pöytätasot jo vuoron aikana, joten huikkaan Vernalle, että voin hoitaa salin loppuun. Verna lamsii tyytyväisenä takaisin kassalle ja alkaa laskea rahoja puoliääneen.

Juuri kun olen kiepauttanut pullistelevan jätesäkin solmuun roskispisteellä, kuulen rynkytystä. Se tulee aulan suunnalta, ristikon takaa. Vilkaisen syrjäsilmillä niin kuin Roope on opettanut: sillä tavalla saa pari sekuntia arvokasta peliaikaa ja voi tehdä tilannearvion siitä, pitääkö vartijat hälyttää paikalle.

Tunnistan maailmanomistajat heti. Kesät talvet nahkatakissaan kulkeva, rääväsuinen Mila ja rinnakkaisluokan mimmit, vähän hönö Nenne ja ylimielinen Amanda, ostarimogulin tytär.

Ämändä, Fisua aina sanoo. Se puhuu Amandasta mielellään paskaa niin kuin kaikista rikkaista ja suosituista, vaikka kuolaa-kin sen perään. Mun makuun Amanda on ihan liian kova, pelottava. Pelottavan kaunis ja pelottavan paha suustaan. Se käyttäytyy kuin omistaisi puoli maailmaa tai ainakin puolikkaan tästä kaupungista, eikä totuus tietty ole hirveän kaukana siitä: mamilla on joku wellness-firma paraatipaikalla keskustassa ja isi on tämän ostarin toimitusjohtaja.

Siksi kai ne täällä ramppaavat: saavat varmasti syödä ilmaiseksi Amandan faijan laskuun. Muuten täällä ei juuri käy omanikäistä porukkaa, eihän koko kompleksissa ole Burgerimestan ja yläkeran kahvilan lisäksi muuta kuin marketti ja huonekaluliike. Se on ehdoton plussa. Jos olisin duunissa keskustan Mäkkärillä, saisin kuulla kuittailua jatkuvasti.

”Hei burgeripoika!” Nenne huutaa. ”Myy meille vielä yhden, jooko!”

”Please!” Mila komppaa. ”Näytän tissit jos myyt!”

Mila pitelee takkinsa liepeitä kuin valmiina repäisemään ne auki. Näen sen, koska olen juuri kääntynyt tyttöjä kohti osoittaakseni aukioloaikoja seinässä. Räkänaurusta tajuan näyttäneeni kiinnostuneelta, siltä kuin aikoisin tarttua tarjoukseen. Ei helveti.

Paukautan roskakaapin oven kiinni ja riuhdon jätesäkin perässäni salin läpi keittiöön posket polttavan punaisina. Ei mitään häpyä, mutsilla on tapana sanoa sellaisista tyypeistä kuin maailmanomistajat, vaikka olen sata kertaa selittänyt, että häpy tarkoittaa nykyään jotain ihan muuta kuin häpää.

Verna pyyhkii kassan kosketusnäyttöä ja nostaa katseensa, kun laahustan ohi.

”Vieläkö jollain oli nälkä?”

”Mmmh.”

AMANDA

Naurua riittää aulan liukuoville ja ulos parkkikselle asti.

”Ei vittu mikä tyyppi.”

”Jep. Yheksän vuotta samalla luokalla, ja se pelkää mua edelleen.”

”JA haaveilee sun tisseistä.”

”Kuka nyt ei.”

Halaan Milaa ja Nenneä hyvästiksi ennen kuin hyppään mauttoon. Ne lampsivat bussipysäkille. Meillä on eri suunta, eikä mun kyytiin muutenkaan mahtuisi kuin yksi.

Kun starttaan, näen silmäkulmassa häilähdyksen Burgerimestan isojen ikkunoiden takaa. Luka, tai Lika niin kuin Mila sanoo, pyyhkii pöytiä. Se on ihme hiihtäjä, seisoj vain siinä hiljaa tukka pörrössä ja silmät säikkyinä räpytellen, suojattomana kuin joku linnunpoika. Sitä voisi melkein käydä sääliksi, mutta ei kuitenkaan. Sen pitäisi tsempata ja vähän äkkiä, ei kukaan selviä tässä maailmassa tuollaisena.

Kotipihassa jään mauttoon istumaan, vaikka tiedän että Pablo odottaa jo. Autoista päätellen isä ja HH ovat molemmat kotona, eikä siitä koskaan seuraa hyvää.

Selailen puhelinta. Kesälässä on kadonnut koira, surumielisen näköinen mastiffi. Ilmoitus kiristää mun vatsan solmuun. En voi kuvitella pahempaa painajaista kuin se, että Pablo karkaisi. Kesälä ei ole kaukana meiltä, samanlaista rauhallista omakotitaloaluetta. Mutta siitä vierestä kulkee iso tie... En halua ajatella sen pidemmälle. Note to self: ei enää koskaan lenkille Kesälän suunnille.

Mutta vaikka olisin kuinka varovainen, Pablo ei elä ikuisesti. Nyt se on jo seitsemänvuotias. Toissakesänä sen kaulalta löytyi patti. Matkalla eläinlääkäriin pidin Pablon päätä sylissä ja silitin silkistä ihoa sen korvien takana. Yritin olla itkemättä, en halunnut näyttää sille pelkoani. Se olikin sitten väärä hälytys, pelkkä rasvapatti, mutta muistan vieläkin miltä musta tuntui silloin siinä takapenkillä: kuin joku olisi nyhtänyt mun sydäntä pihdeillä irti paikoiltaan.

Vääntäydyin ylös ja harpon kotiovelle. Pamautan oven kiinni perässäni niin kuin voisin lukita muiston ulos. Siitä on kuitenkin jo tarttunut epämääräinen levottomuus. Kutsun Pabloa eteisessä ja uudestaan olkkarin ovella, mutta mistään ei kuulu kynsien rapinaa. HH huikkaa moikat pakotetun pirteällä Älähäiritsemulla-onajatuskesken-äänellään. Mitä reippaampi äänensävy, sitä stressaantuneempi HH on, valmis räjähtämään ihan pienestä. Se on taas levittänyt ruokapöydän ääreen koko toimistonsa. Heli's Heaven -logo hohtelee läppärin kannessa. Heli's Hell, paremminkin.

”Missä Pablo?”

Kysymys kuulostaa tylymmältä kuin ehkä tarvitsisi. HH nykäisee vihdoin katseensa irti ruudusta. Kasvoilla käväisee se tuttu mikroilme: kymmenesosasekunti ärtyisää epäuskoa siitä, että sen ainoasta tyttärestä tulikin tällainen.

Pilalla. Niin HH musta ajattelee, ja iskäkin kai, jos sillä jotain mielipiteitä vielä on jäljellä. HH:n on melkein mahdoton

sulattaa sitä, että en ole enää se lettipäinen hymytyttö, jota äidin toiveesta kutsuttiin koko nimellä. Siis Amanda Wanamo, läpi alakoulun, ihan tosissaan. Mila ja Nenne olivat kuolla nauruun, kun ne näkivät nimen joulutokarissa.

Nyt HH on pinnistänyt päälle asiakaspalveluvaihteen: ”Miten meni päivä? Siellä on melanzanea, jos on nälkä.”

HH:n tekohymy on oikeasti vähän pelottava, jotenkin kyborgimainen. En tajua, miksi se aina kysyy kuulumisia, kun ei kuitenkaan anna edes puolta sekuntia vastausaikaa. Ei sillä, että vastaisin muutenkaan.

”Mulla menee tässä vielä hetki, ihan pakko saada pari tilausta tänään eteenpäin.”

”Missä Pablo on?” toistan.

”Jaakko lähti sen kanssa lenkille”, HH mumisee ja naputtelee jo näppistä.

”Häh?! Kyllä iskä tietää, että mä haluan käyttää Pablona.”

”No ei kai se koira ylimääräisestä lenkistä rikki mene. Sua ei kuulunut, ja Pablolla alkoi olla hätä.”

Puristan kädet nyrkkiin. Ne eivät tajua mitään, kumpikaan. Metsälenkki Pablon kanssa on mulle päivän tärkein rutiini, tapa ravistella kaikki pois. Toisaalta ymmärrän iskää. Sekin on varmasti tarvinnut hätäuloskäynnin. HH:n kanssa ei tarvitse olla montaa minuuttia samassa huoneessa, kun jo tuntee tukehtuvansa.

Kun kaivelen pakastinta, HH nostaa taas katseensa ja kuulostaa nyt jo avoimen ärtyneeltä:

”Se ruoka on hellalla.”

”Joo joo, mä otan jätskiä.”

Se on varmin tapa ärsyttää HH:ta. En tiedä, kumpi sitä riivaa enemmän: se, että skippaan lämpimän ruuan, vai se, että syön

herkkuja, joihin se ei itse uskalla koskea. HH ottaa sinivalolasit päästään ja alkaa paasata ateriarytmin merkityksestä samalla, kun painelee kasvoilleen suihkauksia pienestä pullosta. Jotain kolibrin kyynelillä terästettyä lähdevettä tietysti taas.

Jatkan pakastimen tonkimista ja kiroilen itsekseni. Iskä on taas tilannut kaupasta kaksi pakettia banaani-maapähkinää, vaikka olen sanonut sata kertaa, että suolakinuski on parempaa. Mikä siinä onkin, että se ei koskaan voi kuunnella? Sekään.

Ajatus banaanijätskistä inhottaa, mutta en halua HH:n luulevan, että sen ravitsemusesitelmä tehoaa. Kauhon jäätelöä kulhoon ja viskon päälle vaahterasiirappia ja sormisuolaa.

5

LUKA

”Tää on ihan kylmä”, Lili marisee kääriessään paperia burgerin ympäriltä.

Pyöräytän silmiäni.

”Tsiisus, kuka sut on hemmotellut noin pilalle?”

Lili osoittaa mua kaksin käsin ja kikertää nauruaan. Se on mun lempiääni numero yksi koko maailmassa. Otan astiakaapista lautasen ja tyrkkään burgerin mikroon lämpiämään. Kun mikro kilahtaa, viskaan astiapyyhkeen käsivarrelle ja tarjoilen hampparin syvään kumartaen niin kuin hovimestarit piirretyissä.

”Ateria on valmis, teidän ylhäisyytenne. Pahoittelen aiempaa erehdystä. Kokki on nyt erotettu ja telotettu.”

Lili kikattaa taas ja iskee hampaansa burgeriin. Hampurilaisen tuoksu tekee mutkin nälkäiseksi, ruokatauosta on jo aikaa. Kai-van kaapista hapankorpun ja rouskutan sen voitelematta.

”Kun sä oot syönyt, otetaan matsi Minecraftia.”

”Mulla on huomenna ussan koe”, Lili vastaa suu täynnä.

”Lahjattomat treenaa”, sanon silmää iskien, vaikka tiedän että mutsi saisi kilarit, jos kuulisi. Vaan eipä kuule. Silloin kun mutsi on poissa, mä olen se, joka täällä määrää. Useimmiten siis.

Mutsi on tehnyt kaikki tarjotut ylityötunnit siitä asti, kun meidän Ford Fiasko joululomalla hajosi ja mutsin oli pakko ostaa uusi auto. Käytettynä ja osamaksulla, mutta silti. Sairaalassa ekstratunteja onneksi on tarjolla melkein loputtomiin. Tai onneksi ja onneksi. Työt osuu usein iltoihin ja viikonloppuun, ja Lili näkee enemmän opettajaansa kuin mutsia. Sen maikka on kiva, varsinainen Maija Poppanen, mutta ei tämä silti ihan oikein mene. Kenenkään kannalta. Mutsi vanhenee silmissä, ja mua odottaa usein Burgerimestan jälkeen vielä toinen työvuoro lapsenvahtina.

Siinä mutsi kyllä on oikeassa, että Lilin kannattaa panostaa kouluun. Se on meidän perheen välkky, ehkä ainoa tulevaisuuden toivo koko rapussa. Kun läksyt ja kirjaston kirjat uhkaa loppua kesken, Lili sepittää itse pitkiä tarinoita tai kehittelee omia lautapelejä, joissa on monimutkaiset säännöt. Ehkä siitä tulee vielä kirjailija. Tai ei, jotain rahakkaampaa: koodari tai juristi tai vaikka pääministeri. Mutta nyt se on kymmenen, eikä sen ikäisen kuulu pöntätä illasta toiseen.

”Okei okei, mä kyselen sulta vartin eka. Mutta sitten pelataan.”

Sillä aikaa kun silmäilen koealuetta, Lili sujauttaa kätensä Matikaisen terraarioon ja pajaa kilpparin ryppyistä päätä ennen kuin aloittaa salaatinlehtitarjoilun. Matikainen muljauttaa silmiään Lilille ja napsauttaa hampaansa kiinni lehteen yhtä yrmeänä kuin aina.

Lili on ottanut vetovastuun Matikaisen hoidosta, ja hyvä niin. Lili oli vielä vaipoissa kun Matikainen tuli meille, enkä suoraan sanottuna ole ihan varma, miten eläin selvisi ensimmäiset vuotensa täällä. Kilpparithan onneksi horrostelee ison osan vuodesta, Matikainen ainakin. Ja kai mä silloin vielä jaksoin intoilla kärtyyisen

konnan hoivaamisesta niin kuin Lili nyt. Mutsi ei ainakaan ole laittanut tikkua ristiin asian eteen, se on varmaa. Mutsilla riittää elämänohjeita, mutta top kolmoseen kuuluu, että omista valinnoistaan täytyy kantaa vastuu.

Vaikka ei se oikeastaan ollut mun valinta. Perin matelijan naapurin ukolta, kolmoskerroksen OG Matikaiselta. Sillä oli tapana pari kertaa kesässä tuoda otus pihalle jalottelemaan meidän pentujen ihmeteltäväksi ja kertoilla stooreja siitä, miten villissä nuoruudessaan jollain Intian-reissulla voitti kilpikonnan korttipelissä ja salakuljetti sen Suomeen.

OG sanoi aina, että konna eläisi pidempään kuin se itse, eikä siihen oikein voinut väittää vastaan: maakilpikonnan eliniänodote on lähemmäs sata vuotta, eikä otus marinoinut itseään viinalla toisin kuin OG.

Kun Matikaisen ukko sitten heitti veivinsä, selvisi että jostain kumman syystä adoptioisän vastuutehtävään oli testamentissa nimetty just mut. Fisuu ja muihin verrattuna vaikutin kai luotettavalta penskalta. Loistavaa, mutsi jupisi, mutta antoi kumminkin kantaa terraarion olkkariin.

”Okei, no niin. Kymmenen käskyä kysytään ainakin.”

”Ne on ihan helpot.”

”Anna tulla sitten.”

Lili hidastaa kolmosen kohdalla.

”Pyhitä lepopäivä... Äiti ei kyllä koskaan tottele tätä.”

”No ei.”

”Miksi?”

Koska kaikki vapaapäivistä lähtien on tässä kuisessa yhteiskunnassa jaettu niin epäreilusti, ajattelen. Mutta ehkä Lilin ei tarvitse vielä miettiä näitä juttuja? Sanon:

”Sä yrität harhauttaa mua, eikä vaan? Sä et muista enempää!”

Lili kikattaa ja luettelee loput käskyt kuin vettä vaan, sanasta sanaan oikein.

”Okei, next level: mikä näistä on tärkein?”

Lili nipistää huulensa yhteen niin kuin aina pähkäillessään jotain oikein kunnolla. Mun puhelin kilahtaa: Fisun houkuttelee gymille.

”Se riippuu vähän”, Lili sanoo lopulta. ”Tappaminen on eniten väärin, mutta yleensähan listan eka kohta on kyllä tärkein.”

”Jumalan mielestä ainakin, ja joidenkin himokristittyjen... Aivan sama jos ihmiset tappaa toisiaan, kunhan boss säilyttää paikkansa. Seems legit.”

Lili näyttää taas miettiväiseltä.

”Mutta se varastamissääntö on myös aika tärkeä. Koska oikeastaan seiska, ysi ja kymppi tarkoittaa kaikki sitä samaa.”

”Okei neropatti, tää on ajantuhlausta”, sanon ja pamautan kirjan kiinni. ”Sä saat heittämällä täydet siitä kokeesta.”

Kun nousen, Lili mutristaa suutaan pettyneenä.

”Eiks me pelatakaan?”

”Tietty. Mä käyn vaan ihan nopeaan moikkaamassa Fisua. Opetä sä sillä aikaa Matikaiselle kultainen sääntö.”

6

AMANDA

Oman huoneeni ovella mietin taas kerran, miten ankealta siellä näyttää: vaatekaapin ovi retkottaa auki, ja osa vaatteista on pudonnut henkareilta lattialle. Vaatemyttyjä lojuu myös sillä naurettavan kalliilla tanskalaisella nojatuolilla, joka mun oli pakko saada. Olen istunut siinä ehkä kerran. Seinillä on tyhjää sen jäljiltä, kun vuosi sitten pyyhkäisin kaiken vanhan kerralla alas: joukkueen yhteiskuvat, Kadin jakamat CHEERS-diplomit ja Sennin väkertämät synttärikortit. En ole vielä kukaan keksinyt, mitä haluaisin laittaa tilalle.

Rojahdan sängylle ja maistan jätskiä. Se on kaukana suola-kinuskista, maut eivät sovi ollenkaan yhteen. Tyrkkään kulhon yöpöydälle ja alan selata puhelinta, vaikka se kaikki väsyttää. Jo pitkään on tuntunut siltä kuin katsoisin joka päivä samat videot samoista täydellisistä ihmisistä, niiden täydellisistä ihoista ja tyy-leistä ja matkoista ja kodeista.

Tikkulaihan julkkiksen vatsalihasvideota katsellessani muis-tan sen älyttömän somehaasteen, jossa piti ottaa itsestään kuva paperiarkin kanssa. Jos ei mahtunut aanelosen taakse, oli lihava. Olin seiskalla mutta tajusin jo, miten hölmöä se oli. Kaikkihan